

Černá je barva vítězů

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Maryla Adamcová	Greenie knihovna	CC-BY-NC-ND	První (2026)	Maryla Adamcová

O knize

Myslíte si, že o průběhu šachové partie rozhodují šachisté? Možná ano. A možná je to úplně jinak.

Černá je barva vítězů

Starý muž vytáhl ze šuplíku krabici se šachy a položil ji na stůl. Rozložení figurek na šachovnici však nechá na své vnučce. Partie šachu už nějakou dobu patřila k jejich každotýdennímu zvyku. Ani si nevšiml, že víko krabice se lehce nadzvedlo.

Vrchní velitelka, jinak také černá královna, se postavila. Ještě štěstí, že mají jinou přihrádku než bílí, ne jako ti z té šachovnice, co je člověk bere na cesty. Tam jsou všechny figurky pomíchané a není možnost probrat před bitvou strategii, aniž by to nepřítel zaslechl. Prohlédla své vojsko, které se s blížící hodinou H začalo probouzet z letargie.

„Dneska jim to natřeme!“ zvolala.

Očekávala nadšený bojový pokřik, ale jako obvykle se nedočkala. „A s tímhle materiálem musím pracovat,“ vzdychla. Hned se ale pokárala za poráženecké myšlenky. „Černá je barva vítězů!“ vykřikla nadšeně. „A hlavně pamatujte: naším nejdůležitějším úkolem je bránit krále. I za cenu vlastního života.“

Král se postavil vedle ní. „Mírní se, drahá,“ zašeptal, „je to jen hra.“

Podívala se na něj se směsicí lásky a nesouhlasu. „Vaše Veličenstvo, ve chvílích bitvy jsem především velitelka Vašeho vojska,“ upozornila ho tiše. Snažila se, aby ji nikdo z poddaných neslyšel, v tomto stísněném prostoru to však bylo nemožné.

„Ať žije král!“ zvolala. „Musíme být připravení položit za něj život.“

„Jo hlavně my v první linii,“ zamumlal jeden z pěšců.

„Hele klid, nebuď jako ona,“ zaržál kůň. „Když tě brzo sejmou, tak aspoň máš klid až do další, ehm, bitvy.“

Královna ho naštěstí neslyšela.

„Nepřítel má výhodu prvního tahu,“ pokračovala, „ale nás to nesmí odradit. Nevýhodu proměníme ve vítězství. Černá je barva vítězů!“

„A víte, Veličenstvo,“ střelec sebral odvahu, „že my ve skutečnosti nemáme na hru vliv?“

Královna na něj upřela přísný pohled. „Nepřipustím tyhle poráženecké řeči!“

„To není poraženectví,“ namítla věž. „Možná vyhraje, možná ne. My ale nejsme ti, kdo o tom rozhodne.“

„Omyl,“ namítla královna. „Musíme se napojit na mysl hráče. Telepaticky řídit jeho strategii. Tak vyhraje.“

„Ona tomu fakt věří,“ vzdychl druhý střelec. „Snad dostaneme schopnějšího hráče. Jinak to s ní až do další hry nebude k vydržení. S kým to vlastně dneska ten náš starouš hraje?“

„Je sobota, dneska hraje s vnučkou,“ připomněla věž.

Víko se zvedlo a figurky zalilo světlo. Ruce mladé dívky je začaly vytahovat z krabice.

Za chvíli už byla obě vojska sešikovaná. Starý člověk vzal z každého jednoho pěšce a nechal vnučku vylosovat, kterou barvou bude hrát.

„Ach ne,“ zaúpěl kůň. „Vyfasovali jsme mladou. Prohraje.“

Královna to však viděla jinak. „Skvělé,“ zhodnotila situaci. „Mysl mladého člověka je ještě tvárná. Je na ni snadnější se napojit.“

Dívka postavila pěšce na šachovnici, posadila se a upřela pohled na svého dědu.

Pěšec se podíval na královnu. „Veličenstvo, já to cítil!“ vykřikl nadšeně. „Cítil jsem její myšlenky. Za krále a za šachovnici!“ zvolal.

„Výborně,“ pousmála se královna. „Tenhle přístup se mi líbí. Pokud mě sejmou, spoléhám na to, že mě dostaneš ze zajetí. Černá je barva vítězů!“ vykřikla.

„Černá je barva vítězů,“ zopakovala dívka. „Připrav se na porážku, dědo.“

Starý muž se zamyšleně podíval na černou královnu.